

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Nem lehet utolsó

*Nincs az Istennek dolga veled,
mégis megszületsz. A szél húz ki
anyád méhéből, húzófájás inkább,
mint tolófájás, ami világra hoz; fel
se sírsz. Akik dajkálnak, észre se
vesznek. Egész életedben úgy nyeled
a könnyed, mint a taknyod. Akit
megismersz, megriadsz tőle, mint
a jegenyecsúcs, bízod magad a szélre,
akit megszeretsz, abban nem bízol soha
többé. Apád többször megerősszakol,
testvér szemében követ látsz, nem
kenyeret. Idegen a szád, ha megszólalsz,
nem ismered fel, hangod hamis, veretlen
arany. Oldatlanul sodródasz, higanys és
sav vagy, roncsolod, amerre jársz, a
szövetet. Büntudatod láttelelet csak, de
nem te látod, mégis, ha megítélnék,
és van Isten, az ítéleted
nem lehet utolsó.*

Sakktábla

*A sírok között mászkáltam. Rettenetes
rendben, ahogy sakktábla világos-sötét
mezői követik egymást, váltakozva
tüntek fel a csoportok, egyik a másik
után, bezsúfolva álltak az apró sírhelyek
körül, s minden másodikonál
temettek, úgy, mint akik
szülnek, mégis fegyelmezetten, valami
papféle irányított szertartását követve, de
rengeteg hullát tettek egy sírba, mindenki
a magáét hurcolta, vont, lódították
szinte egyiket a másikra, arccal az
arcnak, arccal a földnek. A temető-
osztatok között viszont még katonásabb
rendben, kőparcellázott helyükön fürdő*

*csoportok álltak, lábat, kezét, fejet
mosott mindenki elszántan, sok-sok
ujjbegy masszírozta fejbőrét, úgy álltak,
hogy lássam, szappanlében áztak
a borostyánok, habzott a murva. De
honnan lett víz? Talán a műanyag
palackos, virágos nénikék kútja, ahonnan
halottak napján krizantémokhoz merítik
a vizet, a hínárbideg temetői víz öntött ki
újra? Mindegy, csoda. A fegyelmezetten
fürdő csoportok meztelenül, de végig
szemérmesen tisztultak, holtak között
vigyáztak az élőkre, rám is, azt hiszem.*

